Najvyšší súd **7 Cdo 43/2010**
Slovenskej republiky

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ J. Š.** bývajúceho vo S.S., **2/ H. Š.** rod. H. bývajúcej vo S., zastúpených JUDr. T. P., advokátkou v P., proti žalovaným: **1/ M. P.,** bývajúcemu vo S.., **2/ mal. I. P.** bývajúcej v P.- V., zastúpenej zákonnou zástupkyňou - matkou L.P., bývajúcou v P.- V., zastúpenej JUDr. G.H., advokátom v K., **o zaplatenie 33 193,92 € s prísl.,** vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 C 166/2006, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. apríla 2010 sp. zn. 15 Co 24/2009, 15 Co 25/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania 456,06 € k rukám JUDr. T. P. do troch dní.

Žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania 472,98 € k rukám JUDr. T. P. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad rozsudkom z 3. apríla 2009 č. k. 17 C 166/2006 – 162 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/ sumu 15 999,47 € so 6 %-ným úrokom z omeškania od 16. 2. 2007 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 1 % mesačne zo sumy 15 999,47 € od 16. 2. 2007 do zaplatenia a žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/ sumu 17 194,45 € so 6 %-ným úrokom z omeškania od 16. 2. 2007 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 1 % mesačne zo sumy 17 194,45 € od 16. 2. 2007 do zaplatenia, do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal (§ 142 ods. 3 v spojení s § 150 O.s.p.). Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 1991,64 € do

15 dní od právoplatnosti rozsudku. (uznesením z 25. februára 2009 č.k. 17 C 166/2006 – 161 mu bolo odňaté oslobodenie od súdnych poplatkov). Vychádzal z toho, že žalovaní 1/, 2/ ako dedičia po poručiteľovi V.P. zodpovedajú do výšky zdedeného majetku za jeho dlhy. Znaleckým posudkom z odboru písmoznalectva mal za preukázané, že podpis na zmluve o pôžičke uzavretej dňa 1.6.2000 medzi žalobcami 1/, 2/ a poručiteľom V. P. patrí poručiteľovi. Nebolo v konaní preukázané tvrdenie žalovaných 1/, 2/, že poručiteľ (V.P.) požičanú sumu pred svojou smrťou žalobcom 1/, 2/ vrátil.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných 1/, 2/ (proti vyhovujúcim výrokom, výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor a uzneseniu ktorým bolo žalovanému 1/ odňaté oslobodenie od platenia súdnych poplatkov) a žalobcov 1/, 2/ proti výroku o trovách konania) rozsudkom z 21. apríla 2010 sp. zn. 15 Co 24 /2009, 15 Co 25 /2009 vo vyhovujúcich výrokoch a výroku o trovách konania rozsudok súdu prvého stupňa ako aj uznesenie o odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov potvrdil. Vo výroku o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť súdny poplatok za odpor, zmenil tak, že žalovaný 1/ je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 959,97 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Poprad. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Uviedol, že súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal s navrhovanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. Žalovaní 1/, 2/ neuniesli dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že poručiteľ V.P. pôžičku splatil pred smrťou a keďže znalecký posudok jednoznačne preukázal pravosť jeho podpisu na zmluve o pôžičke uzavretej dňa 1. júna 2000, ďalšie navrhované znalecké dokazovanie považoval za nadbytočné. Zmenu výšky súdneho poplatku (za odpor) odôvodnil tým, že žalovanému 1/ bola uložená povinnosť zaplatiť sumu 15 999,47 €, ktorej zodpovedá súdny poplatok vo výške 959,97 €. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej podali dovolanie žalovaní 1/, 2/. Navrhli rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietali nesprávne právne posúdenie veci, inú nešpecifikovanú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm b/, c/ O.s.p.) a nevykonanie všetkých nimi navrhovaných dôkazov.

Žalobcovia navrhli dovolanie ako neprípustné a nedôvodné zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 .

Dovolaním žalovaných nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo

uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaných preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V konaní pred prvostupňovým i odvolacím súdom boli rešpektované procesné práva žalovaných, najmä právo skutkovo a právne argumentovať, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom i k právnej stránke veci. Odvolací súd svoj rozsudok aj náležite a presvedčivo odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia jeho rozsudku je zrejmé, z akých skutkových zistení vychádzal a aké právne závery z nich vyvodil.

Žalovaní 1/, 2/ namietali nesprávne právne posúdenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalovaných boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), nimi namietané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne

prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Obdobne to platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p..

Pokiaľ žalovaní namietali nevykonanie všetkých nimi navrhnutých dôkazov, tak Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že ak bolo rozhodnutie súdu vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu, neznamená to bez ďalšieho, že je daný dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Uvedené vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúci k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. zakladajúcu prípustnosť dovolania. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999. Nevykonanie navrhnutých dôkazov môže byť prejavom tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (s poukazom na tieto vady možno odôvodniť len procesne prípustné dovolanie), samé o sebe však prípustnosť dovolania nezakladá (viď § 237 O.s.p., ako aj § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/, 2/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti

V dovolacom konaní vzniklo procesne úspešným žalobcom právo na náhradu trov tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za právnu službu, ktorú im poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 1. 10. 2010 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

1. Pre žalovaného 1/ základnú sadzbu tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby (§ 10 ods. 1 tejto vyhlášky , ktorá odmena sa pri spoločných úkonoch znižuje v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o 50 %, keďže ide o dvoch žalobcov), po zohľadnení náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. vo výške 7,21 €, + 19 % DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyššie citovanej vyhlášky.

2. Pre žalovanú 2/ základnú sadzbu tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky , ktorá odmena sa pri spoločných úkonoch znižuje v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o 50 %, keďže ide o dvoch žalobcov, po zohľadnení náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. vo výške 7,21 €, + 19 % DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyššie citovanej vyhlášky.

Keďže právna zástupkyňa si uplatnila menšiu sumu, než na ktorú jej vznikol nárok, dovolací súd jej priznal ňou uplatňovanú sumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta